มนต์รักแดนทะเลทราย

Story of Desert

กานจ์แก้ว

มนต์รักแดนทะเลทราย

Story of Desert

กานจ์แก้ว

มนต์รักแดนทะเลทราย

แต่งโดย กานต์แก้ว

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ **ISBN 978-616-240-079-7**

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร อนุชา กอบจิตวิวัฒน์

บรรณาธิการ ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ สาโรจน์ นาเจริญ ประภัสศรี ทองกัญชร

กองบรรณาธิการ Green mind Team

พิสูจน์อักษร นพดล คงคาหลวง ชุลีพร มีญาติ

ออกแบบปก golf

ออกแบบรูปเล่ม ประนมพร ตรีสุวรรณ

พิมพ์ที่ ออฟเซ็ท ครีเอชั่น

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

http://www.greenmindbook.com

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครสมาชิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดีค่ะท่านผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน กานจ์แก้วขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านมากนะคะ ที่ให้การตอบรับนิยายแนวอาหรับทะเลทรายของกานจ์แก้วเป็นอย่างดี เรื่อง 'มนต์รักแดนทะเลทราย' เป็นภาคต่อของ 'มนต์รักข้ามขอบฟ้า' (แยกอ่านได้) และยังคงความสนุกเอาไว้เหมือนเดิม โดยเรื่องนี้นางเอกของเราเป็นนางกำนัลสาวลูกครึ่งไทย-มาราคัต ที่จะต้องเดินทางมาเมืองไทยเพื่อตามหามารดา โดยมีเจ้าชายจอร์แดน เจ้าชายรัชทายาทลำดับที่ 4 ร่วมเดินทางมาด้วย ทั้งๆ ที่ไม่ค่อยถูกกัน เรื่องราวความวุ่นวายจึงเกิดขึ้น เมื่อทั้งสองปะทะคารมกันตลอดเวลา บวกกับต้องมาพัวพันกับพวกค้าอาวุธข้ามชาติ จึงทำให้เนื้อเรื่องเข้มข้นมากยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้กานจ์แก้วขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อ่านและ กอง บก.กรีนมายด์ทุกท่านนะคะ ที่นำมนต์รักแดนทะเลทรายกลับมาตีพิมพ์อีกครั้ง กานจ์แก้วหวังว่าทุกท่านจะได้รับความบันเทิงจากนิยายของเรานะคะ

ด้วยรักจากใจ
กานจ์แก้ว

มนต์รักแดนทะเลทราย

ตัวอย่าง

นางกำนัลสาว

ณ สนามบินนานาชาติ ประเทศมาราคัต ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาจากทางเดินผู้โดยสารขาออก ด้วยความสูง 185 เซนติเมตร บวกกับใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน จึงเป็นที่สนใจของสาวๆ ในบริเวณนั้น เขาส่งยิ้มให้บรรดาสาวๆ ที่แอบมอง แล้วเดินตรงออกไปที่หน้าอาคารผู้โดยสาร ซึ่งมีรถลีมูซีนสีดำจอดคอยอยู่

อาเหม็ดทำความเคารพแล้วเปิดประตูด้านหลังให้เขาขึ้นไปนั่ง และตนเองก็ขึ้นไปนั่งด้านหน้าข้างคนขับ

"ทางนี้เป็นอย่างไรบ้างอาเหม็ด ทุกคนสบายดีหรือเปล่า" เจ้าชายจอร์แดนถามองครักษ์หนุ่มเมื่อรถแล่นออกไปได้ประมาณสามนาที

"สบายดีพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดกราบทูล

"แล้วเจ้าล่ะ สบายดีหรือเปล่า" เขาถามพร้อมกับมองสบตาองครักษ์ผ่านกระจกหน้ารถ

"กระหม่อมสบายดีพระเจ้าค่ะ กลับมาคราวนี้ฝ่าบาทจะอยู่กี่วันพระเจ้าค่ะ"

"คงประมาณครึ่งเดือน"

"แต่มหาวิทยาลัยปิดตั้งเดือนนึงไม่ใช่หรือพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดถามอย่างสงสัย

"ข้าต้องกลับไปเตรียมงานส่งอาจารย์น่ะ"

"พระองค์กลับมาคราวนี้ เจ้าหญิงจัสมินคงดีพระทัยมากนะพระเจ้าค่ะ"

เจ้าชายจอร์แดนสรวลเบาๆ ในลำคอพลางนึกถึงใบหน้าเล็กๆ ของหลานสาวแล้วรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นที่มุมปาก เขาเอนตัวพิงกับเบาะหลังรถที่นุ่มสบาย พลางกอดอกมองออกไปนอกหน้าต่าง เหลืออีกแค่ปีเดียวพระองค์ก็จะเรียนจบปริญญาตรีด้านสถาปัตยกรรมสาขาการออกแบบ และเขาก็ตั้งใจจะเรียนต่อปริญญาโทอีกใบในสาขาคอมพิวเตอร์กราฟิกดีไซน์ พระองค์ชอบทางด้านนี้ ซึ่งจะแตกต่างจากพระเชษฐาของพระองค์ที่จะเน้นไปทางการปกครองและการทหาร

"ท่านพ่อยังทรงแข็งแรงดีหรือเปล่า" เจ้าชายหนุ่มถามขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากเงียบไปนาน

"ทรงแข็งแรงดีพระเจ้าค่ะ วิ่งเล่นกับพระนัดดาทุกวันเลยพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดตอบเสียงเรียบ

"ขนาดนั้นเชียวหรือ" เจ้าชายจอร์แดนหัวเราะชอบใจ และหลับตาลงด้วยความอ่อนเพลีย เนื่องจากเขาเลือกที่จะเดินทางด้วยเครื่องบินธรรมดา ทั้งที่พระบิดาจะส่งเครื่องบินส่วนพระองค์ไปรับที่นิวยอร์ก เพราะไม่ชอบชีวิตที่หรูหราด้วยเป็นการสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ

เมื่อรถแล่นมาจอดหน้าตำหนักหลวง ซึ่งเป็นที่ประทับขององค์สุลต่านกับพระชายาเจ้าชายจอร์แดนก็ก้าวลงจากรถ และเดินตรงไปยังโถงกลาง ซึ่งเป็นห้องที่เหล่าราชวงศ์จะมานั่งสนทนากัน ภายในห้องมีองค์สุลต่านกับพระชายาประทับรออยู่ พร้อมด้วยพระเชษฐาทั้งสามพระองค์และชายา เมื่อพระองค์ดำเนินเข้ามาถึง องค์สุลต่านก็ลุกจากที่ประทับ แล้วเข้ามาสวมกอดพระโอรสองค์เล็กทันที

"เจ้าสบายดีนะ" อัลบาฮาเอ่ยถาม พร้อมกับทอดพระเนตรมองพระโอรสอย่างชื่นชม

"ลูกสบายดีพระเจ้าค่ะ แล้วท่านพ่อล่ะพระเจ้าค่ะ เป็นอย่างไรบ้าง"

"พ่อสบายดี"

"เสด็จอากลับมาแล้ว" เจ้าหญิงจัสมินผลักประตูเข้ามาในห้อง แล้ววิ่งมากอดแขนของเจ้าชายจอร์แดนด้วยความคิดถึง

"เจ้าสบายดีหรือเปล่า" เจ้าชายหนุ่มคว้าตัวหลานสาวมากอด

"หญิงสบายดีเพคะ หญิงได้เลื่อนชั้นแล้วนะเพคะ" เจ้าหญิงจัสมินพูดอวดผู้เป็นอา

"เก่งจริงๆ แล้วเชื่อฟังคุณครูหรือเปล่า" เจ้าหญิงจัสมินพยักหน้าน้อยๆ รับ ก่อนที่เจ้าชายจอร์แดนจะอุ้มหลานสาวขึ้นมาแล้วไปนั่งลงข้างๆ พี่ชาย

"เสด็จพี่สบายดีกันหรือเปล่าพระเจ้าค่ะ" เจ้าชายจอร์แดนเอ่ยถาม พร้อมกับหันไปมองบรรดาพี่ชายของตน

"พวกพี่สบายดี" เจ้าชายอัลฟาฮาตอบแทนอีกสองคนที่เหลือ จากนั้นเจ้าชายการีฟก็เป็นฝ่ายถามน้องชายกลับบ้าง

"เจ้าจะมาอยู่ซักกี่วันล่ะ"

"ก็คงประมาณสองอาทิตย์ กระหม่อมอยากพักผ่อนสมองบ้าง"

"แล้วเรื่องเรียนเป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาอะไรมั้ย" องค์สุลต่านอัลบาฮาถามโอรส

อย่างเป็นห่วง

"ไม่มีพระเจ้าค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี"

"กระหม่อมว่าให้จอร์แดนไปพักผ่อนก่อนดีกว่า แล้วเราค่อยมาคุยกันอีกที" เจ้าชายอิสยาสเสนอขึ้นมา เมื่อเห็นน้องชายมีท่าทางอ่อนเพลีย

"นั่นสิ เจ้าไปพักผ่อนก่อนเถอะ แล้วคืนนี้เราค่อยคุยกัน" องค์สุลต่านรับสั่งอย่างเห็นด้วย

"ถ้างั้นลูกขอตัวนะพระเจ้าค่ะ" เจ้าชายจอร์แดนกล่าวลาทุกคน แล้วเดินออกมาจากห้องโถงกลางเพื่อไปยังห้องพัก ระหว่างทางเจ้าชายหนุ่มก็หันไปสั่งองครักษ์คู่ใจว่า

"อาเหม็ดเจ้าก็ไปพักเถอะ ข้ายังไม่มีอะไรจะให้เจ้าทำหรอก"

"พระเจ้าค่ะ กระหม่อมทูลลา" อาเหม็ดรับคำอย่างนอบน้อมแล้วผละจากไป

เช้าวันใหม่อากาศสดใส เจ้าชายจอร์แดนจึงตื่นบรรทมแต่เช้า เจ้าชายหนุ่มเดินไปเรื่อยๆ เพื่อออกกำลังกาย จนมาถึงเรือนกระจกที่มีกล้วยไม้ปลูกเต็มไปหมด เมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผิวขาวเนียนสะอาด ดวงตากลมโตกำลังตัดดอกกุหลาบอยู่ จึงเข้าไปใกล้ๆ ซึ่งคนถูกมองก็กำลังเพลิดเพลินอยู่กับการคัดเลือกดอกไม้ จึงไม่ทันสังเกตว่ามีใครเดินมา

"อะแฮ่ม!" เขาส่งเสียงให้เธอรู้ตัว เซร่าสะดุ้งแล้วหันมามอง เมื่อรู้ว่าคนที่เดินเข้ามาเป็นใครจึงรีบทำความเคารพ แล้วนั่งลงอยู่กับพื้น

"เจ้ากำลังทำอะไรอยู่" เจ้าชายจอร์แดนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

"ตัดดอกไม้เพคะ" เซร่าทูลตอบอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

"ข้าไม่น่าถามเจ้าเลยจริงมั้ย เพราะเห็นๆ อยู่ว่าเจ้ากำลังตัดดอกไม้"

"เห็นแล้วยังมาถามอีก" เซร่าบ่นออกมาเบาๆ แต่เจ้าชายจอร์แดนก็ได้ยิน จึงทำหน้าบึ้ง

"เจ้าว่าอะไรข้า" เขาทำเสียงดุใส่ แต่มีหรือที่เซร่าจะกลัว เพราะเธอไม่เคยยอมแพ้ใครอยู่แล้วถึงจะเป็นเจ้าชายก็เถอะ

"เปล่าเพคะ หม่อมฉันแค่พูดว่า ทรงเห็นอยู่จะทรงถามทำไมเพคะ" หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจ้องพระพักตร์อย่างไม่เกรงกลัว

'เด็กสาวคนนี้ท่าทางจะเอาเรื่องน่าดู ดูจากหน้าตาผิวพรรณแล้วไม่เหมือนคนมาราคัตเลย' เจ้าชายจอร์แดนคิดในใจ แล้วมองสำรวจทุกตารางนิ้วบนร่างกายอีกฝ่าย

จนเจ้าตัวรู้สึกอึดอัด จึงต้องจ้องพระองค์ตาเขียว

"เจ้าทำเหมือนจะเข้ามาทำร้ายข้าอย่างนั้นแหละ" เขาหัวเราะในลำคอ

"ทรงขำอะไรเพคะ" เซร่าถามอย่างหัวเสีย

"ก็ขำเจ้าน่ะสิ ทำท่าอย่างกับแม่เสือเลย"

"ทรงจินตนาการได้เก่งเสียจริงๆ เลยนะเพคะ" เซร่าค้อนให้แล้วหันไปสนใจกับกุหลาบของตนเองต่อ ไม่คิดสนใจคนที่ยืนอยู่ด้านหลังอีกเลย จนเธอตัดเสร็จแล้วหันกลับมา ก็ยังเห็นเจ้าชายหนุ่มยืนทอดพระเนตรเธออยู่

"อ้าว ยังไม่เสด็จกลับอีกหรือเพคะ" เซร่าถามออกไป ในขณะที่เจ้าชายจอร์แดนยิ้มกลับมาอย่างกวนๆ แล้วตอบว่า

"ถ้าไปแล้วเจ้าจะเห็นหรือ"

"งั้นก็ยืนต่อไปแล้วกัน หม่อมฉันทูลลาเพคะ" เซราย่อตัวลงเล็กน้อย แล้วเดินออกไปจากตรงนั้น โดยไม่ใส่ใจว่าอีกฝ่ายจะยืนอยู่ตรงนั้นต่อหรือไม่

"เดี๋ยวสิ เจ้าชื่ออะไร" เจ้าชายจอร์แดนสาวเท้าตามมาถาม ทำให้หญิงสาวต้องหันมาตอบอย่างจำใจว่า

"เซร่าเพคะ"

"ระวังงู!"

"ว้าย!" เซร่าทิ้งตะกร้าดอกไม้แล้วหันไปกอดเจ้าชายจอร์แดนที่เดินตามหลังเธอมาด้วยความตกใจระคนกลัว

"ฮ่าๆ" เจ้าชายหนุ่มหัวเราะชอบใจ พลางกอดเซร่าไว้แน่น

พอตั้งสติได้แล้ว เซร่าก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วมองไปทางด้านหลัง แต่หญิงสาวก็ไม่เห็นงูสักตัว จึงได้รู้ว่าตัวเองโดนหลอกเสียแล้ว หญิงสาวเงยหน้ามองคนที่แกล้งเธออย่างเอาเรื่อง ซึ่งอีกฝ่ายก็ก้มลงมามองเช่นกัน ทั้งสองต่างมองกันนิ่ง แล้วเซร่าก็เป็นฝ่ายผลักร่างสูงสง่าให้ถอยออกไป

"ทรงแกล้งหม่อมฉันทำไมเพคะ ดูซิดอกไม้ช้ำหมดแล้ว ต้องตัดใหม่อีกรอบเสียของหมดเลย" เซร่าบ่นใส่พระพักตร์คนที่กำลังยืนยิ้มอยู่

"ทรงสนุกแต่คนอื่นเดือดร้อนนะเพคะ" เซร่ายังคงบ่นต่อไป ขณะเดินเข้ามาเก็บดอกไม้ที่กระจายอยู่ที่พื้น ซึ่งเจ้าชายจอร์แดนก็รีบเข้ามาช่วยเก็บ แต่เซร่าพูดขัดไว้

"ทรงประทับเฉยๆ ดีกว่าเพคะ หม่อมฉันทำเองได้" พอเซร่าเก็บดอกไม้ที่หล่นลงบนพื้นจนหมดแล้ว เธอก็รีบสะบัดหน้าหนีเดินกลับเข้าหลังตำหนักไป โดยไม่คิดจะไป

ตัดดอกไม้ต่อ ด้วยเชื่อว่าเจ้าชายหนุ่มจะต้องมาแกล้งเธออีกแน่ๆ เธอจึงตัดสินใจเข้าไปทำงานอื่นในตำหนักก่อน ทิ้งให้เจ้าชายจอร์แดนยืนมองอย่างขำๆ

"ฝ่าบาททรงแย้มพระโอษฐ์อะไรพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดที่เดินผ่านมา เดินเข้ามาถามอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นว่าเจ้านายของตนยืนยิ้มอยู่คนเดียว

"อาเหม็ดเจ้ารู้จักนางกำนัลที่ชื่อเซร่าหรือเปล่า" เขาหันไปถามองครักษ์คนสนิท

"รู้จักพระเจ้าค่ะ นางเป็นหลานสาวของหัวหน้านางกำนัลพระเจ้าค่ะ เห็นไอซ่าบอกกับกระหม่อมว่านางเป็นลูกครึ่ง แม่ของนางเป็นคนไทย ส่วนพ่อเป็นมาราคัต"

"อืมม์" เจ้าชายจอร์แดนยังคงอมยิ้มอยู่อย่างนั้น ในขณะที่อาเหม็ดได้แต่มองคนตรงหน้าอย่างสงสัยเพราะตั้งแต่เล็กจนโต เจ้าชายจอร์แดนไม่เคยถามประวัติส่วนตัวของผู้หญิงคนไหนมาก่อนเลย

"ทรงคิดอะไรอยู่พระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดเอ่ยถามออกมาในที่สุด ทว่าเจ้าชายจอร์แดนกลับไม่ยอมตอบอะไรเลย มิหนำซ้ำยังกลับขึ้นตำหนักไปอย่างเงียบๆ ปล่อยให้อาเหม็ดมองตามไปอย่างงงๆ

'ต้องมีเรื่องปวดหัวอีกเป็นแน่' อาเหม็ดคิดในใจ ก่อนจะเดินตามเจ้านายขึ้นไปบนตำหนัก

จูดามองหน้าหลานสาวที่เดินเข้ามานั่งลงข้างๆ ด้วยสีหน้าบึ้งตึงจึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"เป็นอะไรอีก ใครเขาดึงหนวดมาหรือไง"

"เปล่าค่ะ" เซร่าปฏิเสธ เพราะไม่กล้าพูดว่าโดนเจ้าชายจอร์แดนแกล้งมา

"ท่านอา เซร่าขอถามอะไรหน่อยได้มั้ยคะ" หญิงสาวพยายามหันเหความสนใจของอาจากตัวเธอ

"ถามอะไรอีกล่ะ ปัญหาเยอะเหลือเกินนะ" จูดามองหน้าหลานสาวอย่างขำๆ

"ทำไมพ่อกับแม่ของเซร่าถึงได้แยกกันอยู่แบบนี้ล่ะคะ" จูดามองหน้าหลานสาวนิ่ง แล้วถอนหายใจออกมา

"มันเรื่องของผู้ใหญ่ เจ้าเป็นเด็กยังไม่ต้องรู้หรอก"

"เซร่าไม่เด็กแล้วนะ เซร่าโตแล้วเป็นสาวแล้วด้วย" เซร่าลุกขึ้นยืน แล้วหมุนตัวไปรอบๆ

จูดาลอบถอนใจ เพราะไม่อยากเล่าเรื่องในอดีตที่เจ็บปวดใจให้หลานสาวฟัง

จึงเปลี่ยนเรื่องพูดเอาดื้อ ๆ

"เจ้ากลับไปดูแลพระชายาสิ เผื่อพระนางต้องการอะไร" จูดาไล่เซร่าให้กลับไปที่ตำหนักพระชายาศิริรัตน์ ซึ่งเซร่าก็เข้าใจดีว่าอาของเธอคงไม่อยากพูดถึงเรื่องของพ่อกับแม่ จึงยอมเดินออกไปอย่างเงียบ ๆ

เมื่อเซร่ามาถึงตำหนัก ก็ไม่เห็นพระชายาอยู่ที่ห้องแล้ว จึงเดินออกไปมองที่ระเบียง เห็นพระชายาศิริรัตน์ประทับยืนมองออกไปนอกหน้าต่าง เซร่าจึงเดินกลับเข้ามาเตรียมน้ำเอาไว้ให้เจ้านายของตนอาบ

"พระชายาจะอาบน้ำเลยหรือเปล่าเพคะ" เซร่าถามออกไป เมื่อเห็นว่านายหญิงของตนเองยืนนิ่งอยู่ที่ระเบียง

"ยังก่อนเซร่า เราขอถามอะไรเจ้าหน่อยสิ"

"อะไรเพคะ" เซร่าเดินไปนั่งคุกเข่าลงตรงหน้าศิริรัตน์

"ข้ารู้จากจูดาว่าแม่ของเจ้าเป็นคนไทยเหมือนกัน แล้วตอนนี้นางอยู่ที่ไหน อยู่กับเจ้าหรือเปล่า ข้าอยากรู้จักนาง" ศิริรัตน์เอ่ยถามออกมา และเมื่อโดนถามแบบนี้เซร่าจึงได้แต่ก้มหน้า

"หม่อมฉันก็ไม่รู้ว่าแม่เป็นใครและอยู่ที่ไหนเพคะ เพราะแม่ทิ้งหม่อมฉันไว้กับพ่อตั้งแต่หม่อมฉันอายุได้สามขวบ ภาพแม่ในความทรงจำของหม่อมฉันจึงเลือนรางมากเพคะ แต่ถ้ามีโอกาสหม่อมฉันก็อยากเจอแม่เหมือนกัน" เซร่าเงยหน้าตอบทั้งน้ำตา พระชายาศิริรัตน์จึงโอบกอดเซร่าเอาไว้ และรู้สึกเสียใจที่ถามออกไปแบบนั้น ทว่าที่ถามก็เป็นเพราะเธอไม่รู้เรื่องของเซร่าจริง ๆ ซึ่งถ้ารู้ว่าคำถามของเธอจะทำให้อีกฝ่ายทุกข์ใจเธอก็คงจะไม่ถามออกไปแบบนั้น

"เราขอโทษ เราไม่น่าถามเจ้าเลย" พระชายาใช้มือลูบหลังเซร่าเพื่อปลอบโยน

"หามิได้เพคะ หม่อมฉันคิดถึงแม่ตลอดอยู่แล้วเพคะ พอนึกถึงทีไรเป็นต้องร้องไห้แบบนี้แหละเพคะ" เซร่าปาดน้ำตาออกแล้วส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

"เจ้าเป็นลูกครึ่งนี่เอง ถึงว่าหน้าตาคล้ายชาวเอเชียมาก ผิวเนียน ตากลมโต จมูกโด่ง ดูจิ้มลิ้มน่ารักดี" พระชายาศิริรัตน์หยิกแก้มเซร่าเบา ๆ อย่างเอ็นดู แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะออกมา

"ที่นี่ก็มีแต่เจ้าเท่านั้นที่พอจะคุยกันรู้เรื่อง" พระชายาสาวเอ่ยขึ้นมา พลางทอดมองอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู

"ทรงมีเรื่องอะไรทุกข์ใจ บอกหม่อมฉันได้นะเพคะ" เซร่ายิ้มรับ ก่อนจะถามต่อว่า "ช่วงนี้พระชายาดูเศร้าๆ เป็นอะไรหรือเปล่าเพคะ" หญิงสาวเอ่ยถามนายหญิงของตนเองไปเช่นนั้น เพราะเห็นว่าสองสามวันที่ผ่านมานี้พระชายามักจะนั่งซึม และในแววตาที่เคยสดใสก็ดูจะหม่นแสงลงไม่น้อย

"เราก็เหมือนกับเจ้านั่นแหละ คิดถึงแม่ คิดถึงบ้านที่เคยอยู่" พระชายาศิริรัตน์เดินไปที่หน้าต่างแล้วมองออกไปด้านนอก ด้วยแววตาที่เจือรอยเศร้า ฝ่ายเซร่าก็เอาแต่นั่งคิดหาวิธีที่จะทำให้นายหญิงของตนเองหายเศร้า แล้วสุดท้ายแววตาของเธอก็เจิดจ้าขึ้น เมื่อคิดหาวิธีได้

"พระชายาลองขององค์สุลต่านออกไปที่ตลาดสิเพคะ ที่นั่นมีของให้เลือกตั้งมากมาย มีทั้งเครื่องประดับ ผ้าแพรสีสวยๆ รับรองพระชายาจะต้องสนุกมากแน่ๆ" เซร่าอธิบายจนเห็นภาพ ทำให้อีกฝ่ายนึกอยากไปเที่ยวขึ้นมาบ้าง

"อืมม์...ก็ดีเหมือนกัน"

ตอนเย็นหลังจากร่วมโต๊ะเสวยกับพระสวามีเสร็จ พระชายาศิริรัตน์ก็ได้ขององค์สุลต่านออกไปเที่ยวที่ตลาด

"ฝ่าบาทเพคะ พรุ่งนี้หม่อมฉันจะขอออกไปนอกวังนะเพคะ" พระชายาสาวจ้องพระพักตร์องค์สุลต่านอย่างใจจดใจจ่อ

"ตามใจเจ้าสิ แล้วจะไปกับใคร" องค์สุลต่านรับสั่งถาม

"ไปกับเซร่าเพคะ แล้วหม่อมฉันก็ตั้งใจจะแวะไปที่บ้านของนางด้วย"

"ดูท่าทางเจ้าจะถูกใจนางกำนัลคนนี้เสียจริง" องค์สุลต่านรับสั่งยิ้มๆ

"เพคะ เพราะนางมีเลือดไทยอยู่ครึ่งนึง หม่อมฉันเลยรู้สึกชอบนางเป็นพิเศษ" พระชายาศิริรัตน์ทูลตอบพระสวามี

"งั้นเหรอ เจ้าอย่ากลับเย็นมากก็แล้วกัน" องค์สุลต่านรับสั่ง พระชายาสาวดีใจจึงให้รางวัลด้วยการจุมพิตที่พระปรางขององค์สุลต่านหนึ่งที

"ข้าถือว่าเจ้าเชื้อชวนนะ" องค์สุลต่านหันมายิ้มให้ แล้วจูงมือพระชายาของตนเข้าไปในห้องบรรทม พระชายาสาวจึงได้แต่เดินตามไปด้วยความเขินอาย เซร่ามองตามทั้งสองพระองค์แล้วอดที่จะชื่นชมไม่ได้ ถึงแม้วัยจะต่างกัน แต่ความรักของคนทั้งคู่ก็ไม่เคยต่างกันเลย

'น่าอิจฉาจัง ถ้าเรามีความรักบ้างจะเป็นยังไงนะ' เซร่ารำพึงรำพันกับตนเอง ก่อนจะเดินกลับห้องไป เพราะเห็นว่าเจ้านายของเธอเข้าไปพักผ่อนกับองค์สุลต่านแล้ว

วันรุ่งขึ้นเซร่ามาเข้าเฝ้าพระชายาแต่เช้า เพราะจะไปเที่ยวตลาดกันซึ่งองค์สุลต่านให้ราชิดและทหารอีกสองคนตามเสด็จพระชายาไปด้วย เมื่อมาถึงตลาดพระชายาสาวก็เดินตรงไปที่ร้านขายเครื่องประดับ ของทุกชิ้นดูสวยงามไปหมด และเธอก็ตัดสินใจเลือกสร้อยข้อมือโรเดียมฝังพลอยหลายสีให้ตัวเอง และหันไปมองเซร่าที่กำลังเลือกอยู่เช่นกัน

"เลือกได้หรือยังเซร่า" พระชายาศิริรัตน์หันไปถาม

"มันสวยทุกชิ้นเลยเพคะ หม่อมฉันเลือกไม่ถูก" เซร่าพูดโดยไม่หันไปมอง แล้วเธอก็หยิบสร้อยคอขึ้นมาเส้นหนึ่ง ซึ่งเป็นสร้อยเงินมีจี้เป็นรูปปลาโลมาสองตัวหันหน้าเข้าหากัน และมีพลอยสีชมพูประดับอยู่ตรงกลาง

"ได้แล้วเพคะ สวยมั้ยเพคะ"

"สวยจ้ะ เหมาะกับเจ้าดี พ่อค้าเอาสองชิ้นนี้นะ" พระชายาสาวบอกกับเจ้าของร้านแล้วจ่ายเงินให้

"ของหม่อมฉัน หม่อมฉันจ่ายเองเพคะ" เซร่าร้องห้าม เมื่อพระชายาจ่ายเงินให้เธอด้วย

"เราเป็นคนชวนเจ้ามาก็ต้องจ่ายให้สิ"

"ขอบพระทัยเพคะ" สุดท้ายเซร่าก็ไม่อาจปฏิเสธความต้องการของอีกฝ่ายได้ จึงยอมให้พระชายาสาวเป็นคนซื้อสร้อยเส้นนั้นให้เธอ

เมื่อทั้งคู่เดินชมตลาดจนทั่วแล้ว จึงพากันไปที่บ้านของเซร่า บ้านของหญิงสาวเป็นบ้านปูนมีพื้นที่กว้างพอสมควร ซึ่งบิดาของเซร่ากำลังนั่งขัดไม้อยู่ที่หน้าบ้าน ส่วนมารดาเลี้ยงของเธอกำลังขายสินค้าให้กับลูกค้าอยู่ด้านใน

"พ่อคะ" เซร่าวิ่งเข้ามากอดบิดาด้วยความคิดถึง

"เซร่าคิดถึงพ่อจังเลยค่ะ" เธอกอดบิดาไว้แน่น

"พ่อก็คิดถึงลูกจ้ะ" โยฮากอดตอบลูกสาวและดึงตัวออกมาเพื่อมองหน้า แล้วภาพของผู้หญิงอีกคนก็ซ้อนทับขึ้นมา เซร่ามีใบหน้าเหมือนแม่ของเธอมาก ยิ่งเห็นบุตรสาวก็ยิ่งทำให้เขานึกถึงภรรยาเก่า

"เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีหรือเปล่า" โยฮาดึงตัวบุตรสาวออกห่าง แล้วมองอย่างเต็มตา

"สบายดีค่ะ พ่อล่ะคะ เซร่าไม่อยู่พ่อลำบากหรือเปล่า" เซร่าพูดพร้อมกับเข้าไปกอดบิดา ฝ่ายโยฮาก็หันไปทางพระชายาสาวที่เดินตามมาพร้อมกับราชิด เซร่าจึงผละจากบิดาเพื่อมาแนะนำให้บิดารู้จักกับเจ้านายของเธอ

"พ่อคะ ท่านนี้คือพระชายาศิริรัตน์ค่ะ"

โยฮารีบลุกขึ้นทำความเคารพ และตะโกนเรียกฮาน่าที่เพิ่งเดินออกมาจากข้างในร้านให้มานั่งลงทำความเคารพพระชายา

"บิดากับมารดาของหม่อมฉันเพคะ" เซร่าแนะนำพ่อกับแม่เลี้ยงให้พระชายาได้รู้จัก โยฮากับฮาน่านั่งคุกเข่าตรงหน้าพระชายาสาว

"ไม่ต้องมากพิธีหรอก เชิญตามสบาย" พระชายาศิริรัตน์ส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร ก่อนที่ฮาน่าจะเชิญผู้สูงศักดิ์กว่าเข้าไปในบ้าน แล้วนำผ้ามาปูให้พระชายาสาวนั่ง พอนั่งลงแล้ว พระชายาสาวชาวไทยก็มองไปรอบ ๆ บ้าน ซึ่งข้าวของในบ้านถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ

"เราแค่มาดูว่าพวกท่านอยู่สุขสบายดีหรือเปล่า" พระชายาศิริรัตน์เป็นฝ่ายเปิดฉากคุยก่อน

"พวกกระหม่อมสบายดีพระเจ้าค่ะ" โยฮาตอบ ด้านเซร่าก็ยกน้ำมาให้เจ้านายของตน รวมถึงเหล่าทหารที่ติดตามมาด้วย

"ท่านอยู่กันแค่สองคนเองหรือ"

"เปล่าเพคะ หม่อมฉันมีลูกสาวอีกหนึ่งคนเพคะ นางไปตลาดยังไม่กลับมาเพคะ" ฮาน่าเป็นฝ่ายตอบ ก่อนจะหันไปถามลูกเลี้ยงของตนว่า "เซร่า เจ้าไปอยู่ที่วัง ได้ไปทำความหนักใจให้ใครหรือเปล่า"

"นางรับใช้เราเป็นอย่างดี และเป็นเพื่อนที่ดีของเราด้วย" พระชายาสาวเป็นฝ่ายตอบแทนให้

"เซร่ารู้ตัวดีว่าควรทำตัวยังไง แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ" เซร่าพูดจบจึงส่งยิ้มให้แม่เลี้ยงของตนเอง ฮาน่านึกหมั่นไส้ลูกเลี้ยงคนนี้เหลือเกิน แต่ก็ไม่แสดงออกอะไรมาก เพราะเกรงใจคนที่มากับเซร่านั่นเอง

"พระชายาเพคะ เสด็จกลับวังเถอะเพคะ ตอนนี้แดดแรงมากแล้ว" เซร่าหันมาพูดกับนายหญิงของตน

พระชายาศิริรัตน์พยักหน้ารับ แล้วหันไปกล่าวลากับผู้อาวุโสที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับตน

"เรากลับก่อนนะ ถ้าว่างจะมาเยี่ยมใหม่"

"พระเจ้าค่ะ/เพคะ" สองสามีภรรยารับคำพร้อมกัน ก่อนจะเดินออกไปส่งเสด็จพระชายาสาว

เมื่อแขกสูงศักดิ์ที่มาเยือนโดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้ากลับไปแล้ว ฮาน่าก็พูดกับสามีว่า

"พระชายาองค์นี้สวยนะท่านพี่"

"ใช่ ทรงมีน้ำพระทัยมาก เซร่าโชคดีจริงๆ ที่ได้รับใช้พระนาง" โยฮาตอบโดยที่สายตายังมองตามหลังขบวนเสด็จ ฮาน่าจึงมองค้อนสามีด้วยรู้ดีว่าสามีรักลูกสาวคนนี้มาก โดยลืมลูกสาวอีกคนไป ฮาน่าจึงทุ่มเทความรักทั้งหมดให้กับฟาติมาเพียงคนเดียว

"ท่านพี่ ข้าจะฝากฟาติมาเข้าวังบ้างจะได้มั้ย" ฮาน่าเอ่ยกับสามี ซึ่งโยฮาก็หันมามองหน้าภรรยาทันที

"ฟาติมายังเล็กอยู่ ถ้าส่งนางเข้าไปในวังแล้วใครจะอยู่ดูแลเจ้า" โยฮาพูดอย่างเตือนๆ ภรรยา ทำให้นางค้อนกลับมา

"ก็เอาตัวเซร่ากลับมาดูแลเราสิ ไม่เห็นจะยาก"

"คิดอะไรโง่ๆ" โยฮาพูดออกไปอย่างไม่พอใจ ซึ่งคำพูดนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับมีดที่กรีดลงกลางใจของฮาน่า

"ท่านพี่ว่าข้าหรือ ใช่สิ...ฟาติมามันไม่ใช่ลูกรักของท่านนี่" นางพูดแล้วก็เดินสะบัดหน้ากลับเข้าข้างในบ้าน โยฮาจึงได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอือมระอาในความเอาแต่ใจของภรรยา

เมื่อมาถึงทางขึ้นตำหนักศิริรัตน์ก็สวนเข้ากับเจ้าชายจอร์แดน จึงได้หยุดทักทายกัน เซร่าแอบมองเจ้าชายจอร์แดนอยู่ทางด้านหลังของราชิด เนื่องจากหญิงสาวไม่กล้าที่จะมองอีกฝ่ายตรงๆ

"พระชายาไปไหนมาพระเจ้าค่ะ" เจ้าชายจอร์แดนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

"ไปตลาดมาเพคะ ไปเดินเที่ยวเผื่อจะได้หายคิดถึงบ้าน"

"แล้วหายคิดถึงหรือยังพระเจ้าค่ะ"

"ค่อยยังชั่วแล้วเพคะ แล้วเจ้าชายจะเสด็จไหนเพคะ"

"ไปเดินเที่ยวที่ทะเลสาบพระเจ้าค่ะ ผ่อนคลายสมองบ้าง" เขาตอบกลับไปและสายตาก็ไปสะดุดเข้ากับนางกำนัลที่หลบอยู่หลังราชิด ซึ่งเจ้าชายหนุ่มมั่นใจว่าเธอกำลังมองเขาอยู่แน่ๆ

"เจ้าแอบมองข้าทำไม" เจ้าชายจอร์แดนเดินเข้าไปหานางกำนัลคนนั้น แล้วเอ่ย

ถามขึ้น

"เปล่าเพคะ หม่อมฉันมองว่าเมื่อไหร่จะรับสั่งกันจบเสียที หม่อมฉันเมื่อยแล้วเพคะ" เซร่าตอบไปตามประสาซื่อ ทำให้เจ้าชายจอร์แดนหัวเราะออกมา พอมองไปที่มือบางก็พบว่าหญิงสาวหิ้วของไว้เต็มสองมือ

"เจ้าก็เดินไปก่อนสิ" พระชายาสาวหันมาสั่งเสียงดุ

"เพคะ" เซร่าตอบเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าตัวเองเผลอพูดจาไม่ดีออกไป ก่อนจะเดินหิ้วของขึ้นตำหนักไปก่อน

'คุยกันไม่ห่วงชาวบ้านบ้างเลย คนรวยนี่ทำอะไรก็ไม่น่าเกลียดจริงๆ' เซร่าบ่นในใจขณะเดินขึ้นไปบนตำหนัก

ในระหว่างที่เซร่ากำลังจัดของเข้าที่ให้เรียบร้อย พระชายาสาวก็เดินเข้ามาพอดี เธอนั่งมองเซร่าจัดของอย่างเอ็นดู พลางนึกไปถึงน้องสาวของเธอ มีนาเป็นคนเรียบร้อยสุขุมผิดกับเซร่าที่ซุกซน ขี้เล่น เมื่ออยู่กับเซร่าแล้วเธอรู้สึกหายเหงาไม่น้อย

"เซร่าเจ้ามีคนรักหรือยัง" พระชายาศิริรัตน์ถามออกมา

"ยังเพคะ" เซร่าเอียงคอมองอย่างสงสัย เพราะแปลกใจว่าทำไมเจ้านายของตนจึงถามแบบนี้

"ไม่ต้องทำท่าแปลกใจแบบนั้นหรอก เราเห็นที่นี่ สาวๆ มักแต่งงานกันตั้งแต่อายุยังน้อย เราก็เลยถามเจ้าดู เพราะถ้าเกิดเจ้าแต่งงานไป เราคงเหงาน่าดู" สายตาของพระชายาสาวดูเศร้าลงทันที เซร่าจึงคลานมาจับที่เข่าของเจ้านาย พร้อมกับกล่าวว่า

"ไม่หรอกเพคะ หม่อมฉันจะอยู่รับใช้พระชายาไปจนตายเพคะ"

"ไม่ได้หรอก ต่อไปเจ้าก็ต้องมีครอบครัว"

"ใครเค้าจะมาสนใจหม่อมฉันเพคะ" เซร่าพูดอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ คนฟังจึงเชยคางเซร่าขึ้นมาสบตา

"เจ้ารู้ตัวหรือเปล่า ว่าเจ้าน่ารักมากแค่ไหน ถ้าเรามีน้องชายหรือพี่ชายก็จะเป็นแม่สื่อให้พวกเขาแน่" พระชายาศิริรัตน์พูดยิ้มๆ เซร่ารู้สึกเขินที่อีกฝ่ายพูดแบบนั้น จึงยิ้มออกมาด้วยความเขินอาย

"หม่อมฉันไปผสมน้ำให้พระชายาอาบดีกว่าเพคะ" พอพูดจบ เซร่าก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องอาบน้ำ พระชายาสาวจึงได้แต่มองตามหลังอีกฝ่ายไปอย่างเอ็นดู

คู่แค้น คู่อาฆาต

เซร่าถือถาดอาหารเดินมาพร้อมกับเหล่านางกำนัลอีกจำนวนหนึ่ง เพื่อเตรียมตั้งโต๊ะเสวย จึงสวนกับเจ้าชายจอร์แดนที่เสด็จออกมาจากห้องพระบิดา เจ้าชายหนุ่มมองเซร่าแล้วส่งยิ้มให้ ทว่าเซร่ากลับแสร้งหันไปมองทางอื่น ทำให้เจ้าชายจอร์แดนยิ้มเก้อไป เหล่านางกำนัลอมยิ้มกันอย่างขำๆ เจ้าชายหนุ่มจึงรีบเดินออกมาจากบริเวณนั้นอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

'แล้วเราจะได้เห็นดีกันเซร่า' เจ้าชายหนุ่มคิดแผนการร้ายในใจ พร้อมกับยิ้มออกมาอย่างคนเจ้าเล่ห์

"อาเหม็ด อยู่ที่ไหน" องครักษ์หนุ่มที่อยู่ไม่ไกลนักรีบเดินเข้ามา เมื่อได้ยินเจ้านายของตนเรียกหา

"มีอะไรพระเจ้าค่ะ"

"เอาหูมานี่ซิ" เจ้าชายจอร์แดนกระซิบที่ข้างหูของอาเหม็ด คงเป็นเรื่องที่ไม่ดีเท่าไรนัก เพราะสีหน้าของอาเหม็ดดูตื่นตกใจพิกล

"จะดีหรือพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดถามย้ำอีกครั้ง

"ดีสิ นางอยากทำหยิ่งกับข้าก่อน เจ้ารีบไปทำตามที่ข้าบอกเถอะ งานนี้ข้ารับผิดชอบเอง ฮ่าๆๆ" เขาไล่ให้องครักษ์รีบไปทำตามรับสั่ง

อากาศยามค่ำคืนมันช่างหนาวเหน็บเหลือเกิน ผิดกับเวลากลางวันที่ร้อนจัดแทบละลาย เซร่าเดินลงมาจากตำหนักของพระชายาก็เกือบจะสามทุ่มแล้ว ถึงจะมีคบไฟส่องสว่างตลอดทาง แต่มันก็แค่แสงสลัวๆ เท่านั้นเธอจึงมองอะไรไม่ค่อยชัด เมื่อมาถึงตรงหัวมุมตึกซึ่งเป็นจุดที่ไม่มีแสงไฟ เซร่าก็เห็นอะไรแวบๆ ผ่านหางตาไป แต่พอหันไปจ้องมองอย่างตั้งใจก็ไม่เจออะไร

"พ่อจ๋า แม่จ๋า ช่วยลูกด้วย" เซร่ายกมือขึ้นกอดอกแล้วพึมพำกับตัวเองเบาๆ รู้สึกเสียวสันหลังวาบอย่างไม่ทราบสาเหตุ พอหันไปมองทางด้านหลังก็ต้องตกใจ จนร้องออกมาสุดเสียง

"กรี๊ดดด! ผี...ผีหลอก"

จากนั้นก็ใช้มือและเท้าของเธอเตะต่อยสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเป็นพัลวัล อาเหม็ดที่อยู่ใต้ผ้าคลุมสีดำต้องใช้มือปิดปากตัวเองเพื่อไม่ให้ร้องออกมาด้วยความเจ็บ พอตั้งสติได้ เซร่าก็หันหลังเตรียมจะวิ่งหนี แต่ต้องมาเจอกับผีตัวขาวอีกตัวหนึ่ง หญิงสาวกรีดร้องออกมาอีกครั้งด้วยความตกใจสุดขีด ก่อนที่สติจะดับวูบลง ซึ่งเจ้าชายจอร์แดนก็หัวเราะออกมาอย่างพอใจ

"ฝ่าบาทพอแล้วพระเจ้าค่ะ เสด็จกลับตำหนักเถอะเดี๋ยวใครมาเห็นเข้าพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดทั้งเจ็บและจุกจนแทบพูดไม่ออก

"ยังไม่พอ นางทำให้ข้าอายเหล่านางกำนัลเมื่อช่วงเย็น ข้าจะเอาคืนให้สาสม" เขาอุ้มเซร่าออกมาทางด้านท้ายสวน

"ฝ่าบาทจะทรงทำอะไรนางพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดร้องถามขณะวิ่งตามมา

"เดี๋ยวเจ้าก็รู้" เขาวางเซร่าลงใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ทรงใช้เป็นที่ประทับวาดรูป

"ทรงทำอะไรพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดถามอย่างสงสัย

"ไม่มีอะไรหรอก ปล่อยนางไว้แบบนี้แหละ ให้ตากน้ำค้างเสียบ้าง"

"แล้วนางจะไม่เป็นอันตรายหรือพระเจ้าค่ะ"

"ที่นี่วังหลวงนะอาเหม็ด ไม่ใช่สนามรบ" พอพูดจบ เจ้าชายหนุ่มก็เดินกลับมาทางเดิม

เมื่อเสด็จกลับมาถึงห้องเจ้าชายจอร์แดนก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเข้านอน เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนถึงตีสาม เจ้าชายหนุ่มก็ยังนอนไม่หลับ เพราะภาพคนที่เขาแกล้งเมื่อช่วงตึกยังคงวนเวียนอยู่ในสมอง จึงตัดสินใจเดินลงไปดูอีกครั้ง แต่ก็ไม่พบเซร่าแล้ว เขาตกใจมากจึงแอบย่องเข้าไปที่ตึกพักของเหล่านางกำนัล ก็ได้ยินนางกำนัลสองคนกำลังคุยกัน จึงแอบฟังอยู่ตรงมุมมืด

"เจ้าว่ายัยเซร่าไปทำอะไรที่ใต้ต้นไม้นั่นน่ะ" นางกำนัลคนหนึ่งถามเพื่อนที่มาด้วยกัน

"ข้าก็ไม่รู้นะ หรือว่าจะเจอผี" นางกำนัลอีกคนตอบ พลางหันซ้ายหันขวาอย่างระแวง

"จะบ้าหรือไง ข้าอยู่มาตั้งนานไม่เห็นเจอซักครั้ง"

"ใครนะช่างแกล้งนางได้ น่าสงสารออก แม่ก็หนีไปส่วนพ่อก็มีเมียใหม่"

"เจ้าสงสารไปคนเดียวเถอะ" นางกำนัลคนแรกค้อนใส่ ดูท่าทางเธอจะไม่ชอบ

เซร่าเอาเสียเลย

"รีบเอายาไปให้นางกินก่อนเถอะ เดี๋ยวจะตายไปเสียก่อน ตัวร้อนออกขนาดนั้น" นางกำนัลอีกคนเอ่ยขึ้น จากนั้นทั้งสองจึงรีบเร่งฝีเท้าตรงไปที่ห้องท้ายสุดของตึก พอนางกำนัลทั้งสองลับสายตาไปแล้ว เจ้าชายจอร์แดนก็เดินออกมาจากที่ซ่อนอย่างกังวล เพราะรู้สึกผิดที่ทำให้เซร่าไม่สบายขนาดนี้

ข้าทำนางแรงเกินไปหรือเปล่าเนี่ย' เจ้าชายหนุ่มถามใจตัวเอง ก่อนจะกลับไปที่ตำหนักของตน เพราะรู้ว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว

"ฝ่าบาท ไปไหนมาพระเจ้าค่ะ กระหม่อมตื่นมาไม่เห็นพระองค์ตกใจแทบแย่" อาเหม็ดถามขึ้นอย่างเป็นห่วง เมื่อเห็นเจ้านายของตนเปิดประตูห้องเข้ามา

"คนที่แย่ไม่ใช่เจ้าหรอกอาเหม็ด แต่เป็นนาง" เจ้าชายจอร์แดนนั่งลงบนเตียงพร้อมกับพึมพำออกมาเบาๆ

"ทรงหมายถึงเซร่าหรือพระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดถามเพื่อความแน่ใจ

"ใช่ นางไม่สบายมาก ข้าทำรุนแรงเกินไปหรือ" เขาหันมาถามองครักษ์คู่ใจ

"พระเจ้าค่ะ" อาเหม็ดตอบตามตรง ก่อนจะผละจากไปตรงที่นอนของตน

"เฮ้อ..." เจ้าชายหนุ่มถอนหายใจอย่างแรง แล้วนอนเอามือก่ายหน้าผาก นอนพลิกไปพลิกมาจนเกือบตีห้าจึงหลับไปในที่สุด

วันนี้เจ้าชายจอร์แดนตื่นเช้ากว่าทุกวัน เขารีบลงไปที่โต๊ะอาหาร แล้วมองหาเซร่าเพราะเธอจะมากับพระชายาทุกวัน ทว่าวันนี้พระชายาสาวมาทานอาหารเพียงลำพัง ทำให้บรรดาพี่ชายต่างสงสัยในการกระทำของน้องชายคนสุดท้อง

"เจ้ามองหาใครกันจอร์แดน" เจ้าชายอัลฟาฮาถามน้องชาย

"เปล่าเลด็จพี่" เขาปฏิเสธ แล้วหันมาสนใจอาหารตรงหน้า ทั้งที่ในใจกำลังเป็นกังวลว่าเซร่าจะเป็นอย่างไรบ้าง ซึ่งคนที่เจ้าชายหนุ่มกำลังนึกห่วงอยู่ ก็กำลังนอนซมอยู่บนเตียงด้วยพิษไข้ โดยมีอาของเธอดูแล หญิงสาวตัวร้อนตั้งแต่เมื่อคืน ตีที่ทหารยามไปพบเข้า ไม่อย่างนั้นเซร่าคงต้องนอนตากน้ำค้างอยู่ที่ใต้ต้นไม้นั้นทั้งคืนแน่

"แม่คะ แม่...หนูรักแม่นะคะ" เซร่าเพ้อออกมา ในขณะที่มือพยายามไขว่คว้าอากาศ

"โธ่...เซร่า อาสงสารเจ้าเหลือเกิน" จูดาคว้ามือหลานสาวมากุมไว้ทั้งน้ำตา และด้วยความที่มัวแต่สนใจดูแลหลานสาว เธอจึงไม่เห็นว่ามีใครก้าวเข้ามาในห้อง

"เซร่าเป็นไงบ้าง" พระชายาศิริรัตน์เอ่ยถาม เมื่อเดินผ่านประตูเข้ามา

"พระชายาเสด็จมาเองเลยหรือเพคะ เป็นบุญของหลานสาวหม่อมฉันจริงๆ" จูดารีบเดินมาทำความเคารพด้วยความซาบซึ้ง

"เซร่าเป็นคนของเรา เราก็ต้องมาดูอยู่แล้ว ว่าแต่นางเป็นอย่างไรบ้าง"

"เมื่อคืนตัวร้อนมากเพคะ ตอนนี้ก็ดีขึ้นแล้ว แต่ยังไม่ฟื้นเลยเพคะ" จูดารายงาน พลางมองหน้าหลานสาวอย่างเป็นห่วง

"ให้นางพักฟื้นจนกว่าจะหายดี แล้วค่อยให้ไปรับใช้เรา" พระชายาสาวเดินเข้าไปหาเซร่าที่นอนอยู่บนเตียง พลางลูบศีรษะของเธออย่างเบามือ

"เพคะ ขอบพระทัยแทนนางด้วยเพคะ" จูดาซาบซึ้งในน้ำพระทัยครั้งนี้มาก

"เราไปก่อนนะ" พอพระชายาสาวพูดจบก็เดินออกไป

"บุญของเจ้าจริงๆ เลยที่มีนายพระทัยดีอย่างนี้" จูดาเอ่ยขึ้น พลางมองหน้าหลานสาวที่ยังคงหลับอยู่

เจ้าชายจอร์แดนเดินไปเดินมาอยู่ในห้อง อาเหม็ดอดสงสัยไม่ได้จึงเอ่ยถาม

"ฝ่าบาททรงเป็นอะไรพระเจ้าค่ะ กระหม่อมเวียนหัวไปหมดแล้ว"

"ข้าร้อนใจ นางจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้"

"ตอนทำไม่คิด" อาเหม็ดบ่นออกมาเบาๆ

"อย่าโทษข้าฝ่ายเดียวสิ ก็นางอยากมาทำให้ข้าขายหน้าก่อนทำไมล่ะ"

"ถ้าเป็นห่วงนางก็ไปดูสิพระเจ้าค่ะ"

"จริงด้วย แต่เจ้าต้องเป็นคนไปดู ไม่ใช่ข้า" เจ้าชายหนุ่มหันไปมองอาเหม็ด ซึ่งองครักษ์หนุ่มก็ยอมทำตามคำสั่งของอีกฝ่ายอย่างจำใจ

เมื่อออกมาจากตำหนัก ชายหนุ่มก็เดินเข้ามาในตึกของนางกำลังฝ่ายหญิง ทุกสายตาหันมามองทางเขา อาเหม็ดรู้สึกอายมากที่มีคนมองแบบนี้ เขาจึงหันซ้ายหันขวาเพื่อมองหาคนที่พอจะคุยด้วยได้ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ไอซ่าเดินเข้ามาพอดี

"ท่านพี่มีอะไรหรือเปล่าคะ ถึงได้มาถึงที่นี่" ไอซ่าร้องถาม ขณะเดินตรงไปหา

"เอ่อ...ตามข้ามาทางนี้หน่อย" อาเหม็ดบอก พลางดึงข้อมือไอซ่ามาทางหลังต้นไม้

"เจ้ารู้หรือเปล่าว่าเซร่าเป็นยังไงบ้าง" อาเหม็ดเอ่ยถามภรรยาของตนด้วยความร้อนใจ ทำให้ไอซ่ามองจ้องเขาอย่างงงๆ